

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 11

1. Juni 1916

65. Aargang

Det evige Livs Principper.

Præsident Joseph F. Smiths Åbningstale
ved Kirkens 86. aarlige Generalkonference den 16. April 1916.

(Oversat af „Bikuben“.)

Jeg vil i høj Grad trænge til Guds Alands Bistand og den Kraft, som bliver givet mig formedelst mine Brødres og Søstres gode Hjælper overfor mig og Eders Forbønner i denne Morgenstund, medens jeg søger at sige nogle Ord til Eder. Jeg nærer i Øjeblikket intet Ønske om eller tænker paa at benytte ret meget af Tiden.

Det er umuligt for mig at finde Ord til at udtrykke den Glæde og Taknemlighed, som i Dag fylder mit Hjerte ved at have Bejlighed til, formedelst vor himmelske Faders store Maade, at være tilstede her sammen med Eder og at stue ud over de forsamlede Tusinder, som har indfundet sig til dette Åbningsmøde, og den 86. Festligholdelse af Årsdagen for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Organisation. Jeg er forvissset om, at Profeten Joseph Smith og hans første Medarbejdere, som under den Almægtiges Inspiration og Bejledning og med Kraft fra det Høje paabegyndte dette de sidste Dages store Værk, ligeledes vilde glæde sig med os, hvis de var her, og glæde sig over dette Syn. Jeg havde nær sagt, hvis det var dem tilladt at betragte denne Scene her i dette Tabernakel, som jeg nu har foran mig, men jeg tror, at det er dem tilladt at se ned paa os, ligesom Guds altseende Øje betragter os og hele sit Skabeværk.

Jeg tror, at det ikke i Aalandeverdenen vil blive nægtet de Mænd, som er blevne udkaarede i denne og alle andre Husholdninger til at lægge Grundvolden for Guds Værk blandt Menneskenes Børn til deres

Frelse og Ophøjelse, at se Resultaterne af deres Arbejde og Bestræbelser og af den Mission, som Gud i sin Visdom faldte dem til at udføre for Menneskenes Forløsning og Frelse.

Jeg er dersor temmelig sikker paa, at Profeten Joseph og de andre Marthrer i denne Uddeling kan se os; at Brigham Young, John Taylor og Wilsford Woodruff og de trofaste Mænd, som var forenede med dem i Udsørelsen af deres Gjerning her paa Jorden, med Opmærksomhed vogter over Guds Riges Interesser, for hvilke de arbejdede, og for hvilke de kjæmpede, medens de levede i Hjødet.

Jeg tror, at de er interesserede i vort Velstård, maaesse langt mere interesserede paa den anden Side Sloret, end medens de var her paa Jorden. Jeg tror, at de har større Kundskab, at deres Aandsevner har udvidet sig langt ud over, hvad de havde nogen Anelse om i Livet, og at deres Interesse for Herrens Værk, hvortil de gav deres Liv, og hvortil de viede deres Kræfter, er forsøgt og udvidet i samme Grad. Uagtet nogle maaesse synes, at det er et lidt yderliggaaende Standpunkt at indtage, saa tror jeg dog, at det er sandt, og jeg føler i mit Hjerte, at jeg saa ikke alene foran Guds og hans Søns Assyn, men foran dem, som Gud har besikklet og inspireret til at lægge Grundvolden til det Værk, som vi alle er meddelagtige i. Med mit Sind oplyst af denne Følelse gjør den Tanke et saa dybt Indtryk paa mig, at jeg ikke i denne Stund vilde sige et eneste Ord, som kunde blive anset for at være usornuftigt eller upassende, eller som vilde forarge ugen af mine Førgjøngere og tidlige Medarbejdere i Herrens Bingsaard.

Jeg vilde ikke sige et eneste Ord eller udtrykke en eneste Tanke, som jeg kunde tænke mig vilde bedrøve Joseph Smith, Brigham Young eller de andre Herrens Tjenere, eller deres trofaste Medarbejdere i Evangeliets Tjeneste. Sommetideraabner Herren vort aandelige Syn fra vort nuværende Stade paa denne Side Sloret, og vi faar ligesom en Følelse af, at vi kan se ind i Tilsværelsen paa den anden Side. Dersom vi, formedelst Guds Aands inspirerende Indflydelse og de hellige Profeters Ord, kan se ind igjennem Horhængen, der skiller dette Liv fra Aandeverdenen, da maa sikkerlig ogsaa de Aander, som er gaaede hinsides, kunne se langt tydeligere, hvad der foregaar her hos os, end vi er i Stand til at se hos dem herfra.

Jeg tror, at vi bevæger os og lever i himmelske Væseners og Sendebuds Nærvoreselle. Vi er ikke assondrede fra dem. Eftersom vi bliver bedre bekjendte med Evangeliets Principper, saaledes som de er blevne aabenbarede i denne Uddeling, begynder vi mere og mere fuldkomment at erkjende, at vi er nøje forbundne med vores afdøde, med vores Forfædre, vores Venner, Medarbejdere og Omgangsfæller, som er gaaede forud for os til Aandeverdenen. Vi kan ikke glemme dem, de er hele Tiden i vores Tanker, i vor Grindring, og saaledes er vi forenede og sammenfnyttede til dem med Baand, som vi ikke kan bryde eller frigjøre os for. Dersom dette er Tilsældet med os i denne vor Tilsværelse, hvor vor Synskreds er begrændet paa Grund af vor kjødelige Svaghed og Mangl paa tilstrækkelig Inspiration og Visdom fra Tid til anden,

hvor meget mere sikkert er det da ikke, at de, som har været trofaste her paa Jordens, og som er gaaede hinsides, endnu kan se os og ivrigt medvirker for Menneskenes Sjæles Frelse, for Opladelsen af Fængslets Døre for de Bundne og forkydende Frihed til de Fangne. Hvor meget mere rimeligt og naturligt er det ikke at tro, at de kan se os bedre, end vi kan se dem, at de kender os bedre, end vi kender os selv. De har gjort Fremskridt; vi er ogsaa gaaede frem. Vi nærmer os det Maal, som de har naaet, og derfor mener jeg, at vi lever i deres Nærverelse, at de kan se os, at de er interesserede i vort Velstård, at de elsker os nu mere end nogensinde før. Nu kan de se de Farer, der truer os; de kan bedre nu end nogensinde forstående de Ting, der er i Stand til at føre det skræbelige Menneske paa Afveje; de kan se de Fristelser og de onde Anslag, der omgiver os her i Livet, og den Tilbøjelighed til at give ester for Fristelser og Svagheder, der synes at bo i os. Med alt dette for Øje synes deres Hjerter af Bekymring for os, og deres Kjærlighed til os, deres Ønske om at gavne os, maa være langt større end hos os.

Jeg takker Gud for de Følelser, jeg er beijælet af, og for Erfjendelsen af, at jeg staar ikke alene foran Gud den almægtige, min Faders og Skabers Alsyn, men ogsaa foran hans enbaarne Søn, Verdens Frelser, og at jeg befinder mig i Nærheden af Apostlene Peter og Jakob — og maafe Johannes ogsaa ser os, uden at vi veed det — og at jeg er i Nærheden af Joseph og Hyrum, af Brigham og John og dem, som har været tapre for Jesu Kristi Vidnesbyrds Skyld og trofaste i Udsørelsen af deres Mission i Verden, men som nu har forladt os.

Naar jeg forlader dette Liv, ønsker jeg at have Lejlighed til at møde dem med Bevidstheden om, at jeg har fulgt deres Exempel, at jeg har udført min Mission ligesaa trofast og samvittighedsfuldt, som de har udført deres; at jeg har været ørlig og retskaffen i Opstyringen af de Bligter, som er mig paalagt, ligesom de var i deres Levetid, og at jeg, naar jeg møder dem, kan omgaas dem paa samme Maade som her i Livet, i Harmoni, Enighed og med Fortrostningen om, at jeg har gjort min Bligt, ligesom de udførte deres.

Jeg haaber, at Gud vil tilgive mig, at mine Følelser overvælder mig. Gud vilde ogsaa komme i en underlig Stemning, vilde Gud ikke, hvis Gud følte, at Gud stod foran Eders himmelske Faders Ansigt, i selve den almægtige Guds Nærhed, i hans Søns og de hellige Engles Nærhed? Gud vilde føle Eder meget bevægede. Dette er, hvad jeg føler i min Sjæls Indreste i dette Øjeblik. Dersor haaber jeg, at Gud vil tilgive mig, om jeg bærer disse virkelige Følelser til Skue.

Jeg er kun et Barn i Kundskab. Jeg modtager Undervisning, og jeg haaber, at jeg ikke skal „altid lære og aldrig kunne komme til Sandhedens Erfjendelse“. Det er min inderligste Attraa, at der, estersom jeg lærer lidt her og lidt der, Bud paa Bud og Linie paa Linie, Dag efter Dag, Maaned efter Maaned og År efter Åar, vil komme en Tid, da jeg er naaet til Sandhedens Erfjendelse i fuldest Maal og

skal kjende den, som Gud kjender den, og opnaa Frelse og Ophøjelse i hans Rige.

Min Mission lige fra min Barndoms Dage har været at forkynde Jesu Kristi Evangelium som en Guds Kraft til Frelse for alle dem, som vil modtage og adlyde det. Det er min Pligt at forkynde det til mine Brødre i Troens Husholdning saa vel som til Verden, naar Lejlighed dertil gives; forkynde dem, at jeg tror paa Gud, den levende Gud, vor Herre og Frelser Jesu Kristi Fader; at hans Søn er Faderens Enbaarne i Kjødet og voxede op fra sin Fødsel som et Spædebarn til en fuldvoxen Mand og udvikledes til at blive sin Faders udtrykte Billedede og Lignelse i saa høj Grad, at han ved en vis Lejlighed erklaerede, at den, der havde set ham, havde set Faderen.

Jeg tror ikke paa den Lære, som mange fremsetter, at Gud kun er en Aand og af en saadan Beskaffenhed, at han opfylder det uendelige Verdenrum, at han med andre Ord er allestedsnærværende, thi jeg kan ikke tænke mig det muligt, at Gud kunde være en Personlighed, dersom han opfylde hele det grændseløse Rum og var tilstede overalt paa samme Tid. Det er aldeles stridende mod Hornusten at forestille sig, at Gud, den evige Fader, som en Personlighed kunde være to Steder paa eeu Gang. Det er selvmodsigende at lære saa, thi det vilde være baade fysisk og „theologisk“ umuligt. Men hans Magt og Indflydelse strækker sig ud til alle Universets sjerneste Egne. Hans Kraft naaer ud til alle hans Skabninger, og hans Kundskab omfatter dem alle. Han styrer dem alle og kjender hver eneste af dem. Det er en bibelsk Sandhed, denne, at det er det evige Liv at kjende den sande og levende Gud og Jesus Kristus, som han har sendt.

Jeg tror, at de Sidste-Dages Hellige gjennem de hellige Skrifters Lærdomme og gjennem de Abenbaringer, som er komne til os formedelt Profeten Joseph Smith, er i Stand til at lære den sande og levende Gud at kjende og ligeledes hans Søn, som kom til Verden, ikke blot en passiv Kundskab, men en Kundskab, der leder til Beslutningen om at udtyde hans Besalinger, esterleve hans Love, underkaste os hans Anordninger i alle Retninger og annamme enhver Ordinance tilhørende Guds Hus og Jesu Kristi Evangelium, og som er givne til Menneskernes Børn for derigjennem at gøre det muligt for dem at komme tilbage til Gud. Den, der kjender Gud og Jesus Kristus, hvilken Kundskab er evigt Liv, vil tilkjendegive denne Kundskab ved forsat oprigtig og trofast Adlydelse af alle de Bud og Love, som Gud har givet sine Børn, og det er derigjennem, at Frelsen og det evige Liv opnaas.

Djevelen kjender Faderen meget bedre end vi. Lucifer, Morgenrödens Søn, kjender Jesus Kristus, Guds Søn, meget bedre end vi, men for ham vil denne Kundskab ikke betyde evigt Liv, thi uagtet han kjender dem, strider han imod dem og er ulydig. Han vil ikke annamme Sandheden; han kjender Sandheden, men vil ikke underkaste sig den; derfor er han Fortabelsens Søn, og der er ingen Frelse for ham.

Det samme Princip gjælder for mig og for Eder og for alle Guds Sønner og Døtre, som har Forstand og Dommekraft, som kan overveje

og iagttagte Aarsag og Virkning og kjende det gode fra det onde, og som er i Stand til at se Lyset og skjelne mellem Lys og Mørke. Dette er altsaa Jesu Kristi Evangelium, at kjende den eneste sande og levende Gud og hans Søn, som blev udsendt til Verden, hvilken Kundskab kommer gennem Adlydelsen af hans Besalinger formedelst Tro, Omvendelse fra Synd, Daab ved Begravelse i Vand til Syndernes Forladelse og Haandspaalgæggelse for den Helligaands Gave af dem, som har Myndighed fra Gud og ikke blot fra Mennesker. Dette er Jesu Kristi Evangelium, hvilket er en Guds Kraft til Frelse: Annammelsen af Sandheden, Adlydelsen af de Principper og Lærdomme, som Gud har givet, og af de Embedsmænd, han har indsat i sin Kirke; thi Guds Hus er et Ordenshus og ikke Birvar og Forvirring.

Gud har oprettet sin Kirke med Apostle og Profeter, med Evangelister, Hyrder og Lærere, hvis Pligt det er at tjene Folket, at lære, undervise, advare og formane deres Medmennesker og lede dem fremad paa Retsærdighedens Bane, og de Mennesker, som er forenede med hinanden i denne Organisation, maa give Alt paa og lytte til den Mandes Ord, der har guddommelig Myndighed til at lede, hjælpe og undervise i Israels Midte. Alle disse Ting er forbundne med Jesu Kristi Evangelium, alt for mange til, at jeg kan nævne dem her. Ordinancerne, der tilhører Guds Hus, er aabenbarede i deres Tydelighed i denne Uddeling i langt større Grad end i nogen anden Uddeling, siden Verden blev skabt.

De er alle nødvendige, de er alle uundværlige i deres Plads og i deres Kirkesfelt, og ingen af os er stor nok eller god nok til at gjøre sig uafhængig af eller tilfidesætte de Ting, som Gud har aabenbaret og forlangt af os at iagttagte. Intet Menneske er saa stor, saa fuldkommen eller saa kundskabsrig, at han er uafhængig af Gud. Vi er her paa Guds Jord. Vi indaander hans Lust, vi eruerer os ved hans Føde, og vi dækker os med hans Klæder. Han har tilvejebragt alle de Stoffer, ved Hjælp af hvilke vi faar Klæder og Føde, Liv, Kraft og Tilværelse her i Verden. Vi er ikke uafhængige af Gud, ikke et eneste Øjeblik. Vi tror ikke alene paa Faderen og Sønnen og paa de Ord og Lærdomme og den guddommelige Myndighed, som de gav til Mennesker i Kjødet; men vi tror ogsaa paa den guddommelige Mission af Profeten Joseph Smith.

Vi anerkjender ham som en Mand, der var bemyndiget, kaldet og oprejst og stjænket Visdom og Kundskab i denne Tidsalder til at lægge Grundvolden for Jesu Kristi Kirke og gjengive Evangeliet i dets Fylde til Frelse for Verden, til at opvække og fornø i Menneskenes Børns Hjerter de evige Sandheder, som Kristus forkyndte, og belære dem om de Ordinancer, som tilhører hans Evangelium, og som han forrettede og bemyndigede sine Disciple til at forrette til alle dem, som vil omvende sig og tro paa Faderen og Sønnen.

Vi tror, at Gud har gjengivet det guddommelige Præstedømme, der besidder Nøglerne til at forrette Livets Ordinancer til Menneskenes Børn. Uden dette guddommelige Præstedømme kunde intet Menneske

modtage Syndernes Forladelse ved at blive begravet i Vandet. Daaben maa udøres formedelst himmelst Huldmagt og Myndighed, og uden denne Myndighed vil vores Handlinger ikke blive anerkendte af Herren; thi han vil ikke anerkjende, hvad han ikke har bemyndiget Menneskene til at udføre, hvad de ikke er kaldede og bestikkede til, men naar Gud falder og bestikker Mænd og giver dem Myndighed til at handle i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn, da kan det, de udøver, ikke undgaa at blive stadfestet og anerkjent af Myndighedens Giver. Naar vi modtager Guds Præstedømme, og vi lever i Overens-stemmelse med hans Ord, da er Forjættelserne os sikrede.

Jeg kan ikke med Ord udtrykke alt, hvad jeg kunde ønske at sige. Tiden vil ikke tillade det, og der er andre, som skal tale, og alle disse Eders Brødre, der er kaldede til Apostelskabet og til at udføre en Tjenestegjerning i Israels Hus, er i Besiddelse af, eller burde være i Besiddelse af, en rig Fylde af deres Kaldelse. For Exempel, disse tolv Kristi Disciple er kaldede til at være levende Vidner om Jesu Kristi guddommelige Mission. Det er dem ikke tilladt at staa frem og sige, at de „tror“, at de har annammet det sande og rette Evangelium. Læs Alabenbaringen, og I vil finde, at Herren forlanger, at de skal „vиде“ det; de maa erhverve en Kunskab for sig selv; det maa være for dem, som om de havde set med deres Øjne og hørt med deres Øren. Dette er deres Mission — at vidne om Jesus Kristus og ham forsøsstet, opstaaet fra de Døde og nu iflædt Magt og Herlighed ved Guds højre Haand. Dette er deres Mission og deres Pligt, og dette er den Verdom og Sandhed, som det er deres Pligt at forkynde til hele Verden og, hvor de ikke selv kan gaa, at kalde andre til at hjælpe dem, først de Halvsjærds, dernæst Eldsterne og Højpræsterne og alle dem, som har det melchizedekiske Præstedømme, og som prædiker Evangeliet under deres Ledelse og erklærer til Verden, at Jesus er Kristus, at Joseph Smith var Guds Profet og var kaldet og bestikket til at legge Grundvolden for Guds Rige, som skulde oprettes i de sidste Dage. Og naar jeg siger Guds Rige, saa mener jeg, hvad jeg siger. Kristus er Kongen — ikke noget Menneske. Ingen Mand er Konge i Guds Rige. Han, Gud med Faderen, er Konge, og vi anerkjender ham og ham alene som den øverste Herre i Riget.

Vi trænger alle til Taalmodighed, Overbærenhed, Ydmighed, Varmhjærlighed og uskromtet Kjærlighed, Hengivenhed for Sandheden, Forfagelse af Synd og Ugudelighed og Modsetsighed mod og Overtrædelse af Evangeliets Forstrifter. Disse er de Fordringer, der stilles til Sidste-Dages Hellige og til dem, som ønsker at blive Sidste-Dages Hellige og virkelige Medlemmer af Jesu Kristi Kirke, Guds Arvinger og Jesu Kristi Medarvinger.

Intet Medlem af Kirken, som respekterer sit Medlemskab, vil beruse sig, være uhøijsk eller vellystig, tage Fordel af sin Broder eller sin Næste eller overtræde Dydens, Grens eller Rettsordighedens Principper. Intet Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige med

fuld Medlemsret vil nogenførst gjøre sig skyldig i saadanne Forfejelser, men vil undgaa alle den Slags Synder og være hævet over dem.

Dernæst har vi en Mission i Verden; hver Mand, hver Kvinde og hvert Barn, der har naaet Skjels Åar og Alder, bør være levende Exempler for Verden; de bør ikke alene være i Stand til at forkynde Sandheden, at bære Bidnesbyrd om Sandheden, men de bør leve saaledes, at selve det Liv, de lever, selve de Ord, de taler, hver eneste Handling i deres Liv, er en Prædiken til de uvidende og uformstige omkring dem, der lærer dem Renhed, Oprigtighed, Retfærd, Tro paa Gud og Kjærlighed til Menneskeslægten.

Nu har jeg nogle Tal, som jeg ønsker at opfører for Eder. Det er kun nogle faa. De strækker sig over et Tidsrum af omrenten fjorten Åar. Jeg ønsker ikke, idet jeg giver disse Oplysninger, at give det Udspeende af, at jeg i nogen Maade har i Sindet fremhæve mig selv paa mine Brødres Beklædning, men jeg tror, at vi har udført et Arbejde i dette Tidsrum, som vi ikke behøver at skamme os ved.

Ved Slutningen af Året 1906 var Kirkens Gjeld paa \$ 1,000,000 tillige med de paalobende Renter, ialt \$ 1,200,000 betalt. Dette var Kirkens Gjeld ved Præsident Snows Død.

Der er i dette Tidsrum udbetalt til Kirkeskolerne \$ 3,714,455 til Oplysning, kirkelig Oplysning.

Før Reparationer, Forbedringer, Bedligeholdelsen og Opsorelsen af Tempelne er der udbetalt \$ 1,169,499. Før Opsorelsen af Stavstabernakler, Forjætslingshuse og Forlystelseslokaler \$ 2,007,733. Før Missionshuse i Europa \$ 266,236. Før Missionshuse i de Forenede Stater \$ 292,795. Før Bedligeholdelsen af Missionerne og Daekning af de med Missionsarbejdet forbundne Udgifter, Ejendomme og Missionshuse ikke medregnet, \$ 2,625,328. Før Landbrugsskoler og Forsamlingshuse paa New-Zeeland og Samoa \$ 78,000.

Før Joseph Smiths Hødested og Monument og Joseph Smiths Farm i Palmyra, for Adam-Oudi-Ahman Grunde, for Kjøb af Carthage-Fængsel og for Ejendomme i Independence, Missouri, \$ 161,000.

Før Byggegrunde og Huje omkring Tempelblokken i Salt Lake City og for nye Bygninger, opførte paa disse Grunde, \$ 555,000. Før Bygninger og Udstyr til Dr. W. H. Groves L. D. S. Hospital \$ 600,000.

Der er blevet udbetalt i Undersøttelse til de Fattige i Kirken som et Hele \$ 3,279,900.

Der har i dette Tidsrum været et Nettotilslag af Medlemmer paa 187,733 Personer. Der er blevet organiseret 22 Stake (Stifter), 202 Wards (Kirkejogne) og 6 Missioner. Der er nu 72 Stake i Zion, 797 Wards og 22 Missioner. Der er blevet opført og ombygget ialt 465 Forsamlingshuse i Zions Stake foruden Grens- og Mødehuse i de forskellige Missioner. Der er udført 1,468,437 Daabshandlinger for de døde i Tempelne. De kvindelige hjælpforeningers Medlemsantal er forøget med 34 pct., Søndagskolornes med 40 pct., de unge Mænds Foreninger med 23 pct., de unge Kvinners Foreninger med 27 pct., Elementarklasserne med 39 pct. og Religionsklasserne med 85 pct. i de forløbne 14 Åar.

Jeg behøver næppe at gjøre nogen Tilsløjelse til denne Rapport, men jeg ønsker at sige dette til Eder, at af Eders Liende og af de Midler, der tilhører Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, har intet hængt fast ved mine Hænder eller ved mine Medarbejderes. De er alle blevne behyttede efter deres Bestemmelser.

Nu er vi ved at bygge et Tempel i Kanada. Vi bygger et andet i

Hawaii, og vi opfører en Kontorbygning til Kirkens Hovedkontorer, Biblioteket og Opbevarelsen af Kirkens Optegnelser, saaledes at de kan blive sikrede mod Ødelæggelse ved Flødebrand og paa anden Maade, som de i mange Aar har været utsat for. Vi venter snart at have et Sted, der vil være saa godt som brandsikert og med Plads nok til at rumme Kirkens Optegnelser i mange Aar.

Hvorledes har alt dette været muligt? Hvorledes kan vi vedblive at udøre saadanne Ting? Simpelthen ved, at de Sidste-Dages Hellige opfylder Herrens Løve og hans Kirkes Forskifter, og medens I opfylder Eders Pligter, vil jeg garantere Eder, at saalænge disse mine Brødre, med hvem jeg er forenet i dette Arbejde, har Vedelsen af Kirkens timelige Afsører, vil I aldrig saa nogen Aarsag til at betvivle, at Eders Midler bliver bringte paa rette Maade eller benyttede til de bedste Formaal.

Gud velsigne Eder og alle Kirkens Medlemmer, alle, som hører vort Trostamfund til, og hjælpe os alle til at være trofaste ognidkjære til den sidste Stund, vidende, at Sejren ikke bliver vundet „formedelst Styrke“ alene, eller „formedelst Hjertighed i Løbet“, men af dem, der holder ud indtil Enden. Amen.

Torsdag den 1. Juni 1916.

Min Faraarsrejse i Missionen.

I Tidsrummet fra den 28. Marts til den 10. Maj har jeg besøgt de 6 Konferencer, som findes i Missionen, og paa samme Tid besøgt flere af de adspredte Grene. Det er mig en stor Glæde at kunne meddele, at trods de vanskelige Forhold, som raader, er Missionen som et Hele betragtet i en god og trivelig Tilstand. Alle Steder var Mødrene jærdeles godt besøgte saavel af Kirkens Medlemmer som af Fremmede, og en høymg og opbyggende Aand var raadende hos alle Eldsterne, der deltog i Fremsættelsen af Evangeliets frelsende Principper. Eldsterne fra Zion havde virket med Midkjærhed saavel iblandt Søsfende som Benner; dog havde deres Opmærksomhed særlig været henveundt paa Medlemmerne, der var blevne besøgte og opmunstrede, saa ofte Omstændighederne tillod det. De lokale Eldster, som præsiderer over de adspredte Grene, havde ligeledes udført et prisværdigt Arbejde med at afholde regelmæssige Møder samt besøge Søsfende i deres Hjem og administrere Evangeliets Ordinancer. De Hellige har trods de meget haarde Tider, som raader, gjort deres Bedste for at bilstaa den gode Sag. Rapporterne fra Grensforstanderne, de kwindelige Hjælpeforeninger og Ungdomsforeningerne var alle meget tilfredsstillende; Arbejdet var i alle Henseender udført i den samme Orden som tidligere. Alle Organisationerne viste saaledes Spor af Fremgang og havde alle en lille

Kassebeholdning i Baghaand. Søndagsstolerne er overalt i stadig Fremgang, og den udmarkede Udførelse af Klasselektierne og øvrige Søndagsstole. Program Søndag Formiddag forbausede mange besøgende Venner, i hvis Øjne Taarerne presede sig frem ved at lytte til de usyldige Børns Svar og Forklaringer. Sangforene, der kan betragtes som et af de vigtige Drivhjul i det store Evangelie-Værk, fortjener særlig Ros for det ihærdige og prisværdige Arbejde, de har udført. I Kristiania og København begyndte Konferencen med Koncert Fredag Aften, og i begge Tilfælde var der stor Tilslutning, foruden af Kirkens Medlemmer ogsaa af mange Fremmede, til hvem Indbydelse til at overvære Konferencerne var udstedt. Den udmarkede Sang gjorde et dybt Indtryk paa alle de Tilstedevarende, og det tor haabes, at man ved kommende Konferencemøder vil begynde paa lignende Maade i enhver af Konferencerne.

Det er en Selvfølge, at man i de adspredte Grene savner Missionærerne meget, og der spørges stadigt: „Naar kommer Missionærerne til os igjen?“ Paa dette rørende Spørgsmål har jeg ikke set mig i Stand til at give et tilfredsstillende Svar, da det uden Tvivl for en stor Del vil bero paa, hvorledes Forholdene herefter vil udvikle sig som Følge af den rædselsfulde Krig, der har forårsaget saa megen Forstyrrelse overalt. Som Tilstanden har været i længere Tid, særlig siden Englænderne begyndte at tilbageholde saavel den almindelige Brevpost som Pengeforsendelserne, har det i flere Tilfælde stillet Eldsterne fra Zion i stor Forlegenhed, idet deres Penge udebliver. Hvis der derfor vor 100 eller flere Missionærer, vilde det kunne være forbundet med store Vanskeligheder for dem at klare sig med timelige Midler.

Jeg kan derfor med Vethed indse den store Bisdom, som Kirkens Præsidentstab besidder ved at formindsk Missionærernes Antal i disse Lande, indtil der indtræder en Forandring til det bedre. Lader os imidlertid være ved godt Mod, Søkkende; thi bagved den tunge, mørke Sky blinker Haabets klare Stjerne, der bebuder Fredens og Glædens hellige Dag.

Medens Stillingen i Missionen saaledes er upaaklagelig, sker det dog, at visse vildledende og stridige Indflydelses gjør sig gjældende og ved enkelte Lejligheder har forårsaget Besværligheder og Græmmeelse saavel for de ledende Brødre som for Kirkens Medlemmer, hvorfor vi fandt det nødvendigt at tage saadanne Forholdsregler, der kan tjene til at bevare den indbyrdes Ro og Orden blandt Søkkende og tilslige tjene til Advarsel for saadanne, som søger at stade og modarbejde de ledende Mænds Indflydelse, hvad enten dette angaar Eldsterne fra Zion eller de af Landets Sonner, der er bestykkede til at beklæde en eller anden ledende Stilling. Man bør stedse have i Tanken, at der er en Orden indenfor Jesu Kristi Kirke, som enhver, der er anbetroet en Grad af Præstedømmet, samt ethvert Medlem noje bør iagttagte. Splid og Opsetsighed bringer Forvirring og Norden, selv i det bedst organiserede Samfund, og bør derfor modarbejdes og undertrykkes. De, som er anbetroede en Grad af Præstedømmet, bør bestræbe sig for at se

Øje til Øje, og hvis de af et ydmygt Hjerte søger Herren om Visdom og Forstand, vil den Helligaands Indflydelse bevirke, at Enighed, Ko og Orden vil raade. Man bør stedse give Agt paa det ledende Præstedommes Raad og Undervisning og ikke tage Hensyn til saadanne, der søger at undergrave og skade deres Indflydelse, som særlig er bestikkede til at lede og undervise Medlemmerne. Enhver Mand, der saaledes er anbetroet Præstedømmet, bærer et stort Ansvar for, hvorledes han benytter det, da det kun er givet ham i den Hensigt, at han formedelst det skal virke for at rulle Guds Værk fremad, og den himmelske Organisation, der saaledes bliver udbredt paa Jorden, vil bringe ethvert trofast Medlem det evige Livs Velsignelser. Hvis vi iagttager denne Orden, da siger Herren:

„Jeg vil velsigne Eder og være med Eder, og I skulle forsamle Eder paa Eders hellige Steder, hvor I pleje at komme tilsammen for at paakalde mig, og der bede om alt, som er ret, og jeg vil høre Eder, og min Aands Kraft skal komme over Eder, og mine Velsignelser hvile paa Eder.“

Maa Gud fremdeles velsigne sin Gjerning i denne Mission samt enhver oprigtig Mand og Kvinde, der har stillet sig paa Sandhedens Side.

Med inderlig Tak for udvist Opmærksomhed mod mig paa min lange, men dog velsignelsesrige Færd, er jeg for Sandhedens Sag

Evers Broder i Kristo

Hans J. Christiansen.

Missionsnigheder.

Ankomst og Beskikkelse. Eldste Cephus E. Andersen fra Garland, Utah, som ankom til Bergen, Norge, den 4. Maj, er besticket til at virke i Bergens Konference. Vi byder Broder Andersen velkommen til Missionsmarken i Norden.

Aflasning. Eldste Peter M. Lundgreen løses fra at præsidere i Aarhus Konference, Eldste Alma M. Andreasen fra at præsidere i Trondhjems Konference, og Eldste Hyrum W. Jepsen, der i længere Tid har virket som Konferencsekretær og Korleder i København, løses fra sin Mission. Disse Brødre, der alle har udført et meget prisværdigt Missionsarbejde, løses med Tak og Ære med Tilladelse til at rejse hjem til deres hjem i Zions Dale. De vil afrejse med Dampskibet „United States“, der afgår fra København den 1. og fra Kristiania den 2. Juni. Vi ønsker dem og følge en lykkelig Rejse over Hav og Land.

Beskikkelser. Eldste Chr. Sørensen bestikkes til at præsidere i Aarhus Konference, Eldste M. A. Falldmo til at præsidere i Trondhjems Konference og Eldste Fred. H. Heese til Sekretær og Korleder i Københavns Konference.

Konferenskonferencen i Bergen.

Konferencens første Møde afholdtes Lørdag den 8. April, Aften Kl. 8½, i Missionshuset, Vesterløsgaten Nr. 1 og aabnedes med Afhugelse af Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde“, og Bon af Eldste Robert Bischoff. Salmen: „O, Fader, lad mit hjerte faa“, blev sungen, hvorefter Konferencepræsident Andrew Dahlsrud bød Førsamlingen velkommen. Præsidentinden for den kvindelige Hjælpeforening, Sine Gundersen, afgav Rapport over Foreningens Virksomhed i det forløbne Halvaar. Hendes første Raadgiver, Betzy Holgersen, knyttede nogle bemærkninger til, hvad der allerede var oplyst, og opmunrede Søstrene til at besøge Symoderne. Præsidentinden for de unge Kvinders Forening, Clara Hjørnevik, udtalte sig angaaende Foreningens Virksomhed; Præsidenten for de unge Mænds Forening, Johan Sætrum, ligeledes. Præsident Dahlsrud oplæste Rapporten fra Stavangers kvindelige Hjælpeforening, i hvilken der var udført et godt Arbejde. Aleands Rapport blev derefter afgivet og udviste et særdeles godt Resultat af den kvindelige Hjælpeforenings Virksomhed der.

Derefter afgaves Rapport over Konferencens Tilsand som et Hele; den kunde betegnes som god. Præsident Dahlsrud haabede, at Kirkens Medlemmer i Konferencen maatte erhverve sig flere og flere evangeliske Kundskaber og handle i Overensstemmelse med Evangelietts herlige og frelsende Principper.

Eldste Robert Bischoff udtalte, at han følte sig tilfreds i sin Gjerning og glæddee sig ved Søkkendes behagelige Selstab. Sekretæren for de unge Kvinders Forening, Rachel Moe, afgav sin Rapport. Salmen: „I Østen stiger Solen op“, blev sungen.

Missionspræsident Hans J. Christensen sagde, at han havde længtes efter at komme til Bergen og opmuntre Søkkende efter den frygtelige Brand, som ogsaa havde ramt flere af disse haardt, idet de havde mistet deres Ejendele. Han takkede Herren, fordi Missionshuset, i hvilket de Hellige samles til Gudstjeneste, var sparet fra Ødelæggelse ved Flammerne. Han bragte en Gave med fra Søkkende i Kjøbenhavn. Han var tilfreds med Arbejdet, der var blevet udført i Konferencen, og troede, at vi havde Betingelser for at kunne gaa fremad. Herrens Velsignelser vilde følge de Hellige, naar de trofast gjorde hans Willie. Med Hensyn til de unge, da skulde de iføre sig Troens og Helligheden's Panzer og forstande sig mod den Dudes Angreb. Det gjaldt om ligesra den første Barnealder og til Alderdommens Dage at frygte Gud og holde hans Bud. Han bragte en Hilsen fra Præsidenten over den europeiske Mission, Hyrum M. Smith, som i et Brev udtalte det Haab, at Kirkens Medlemmer i den skandinaviske Mission vilde forblive trofaste i Pagten, som de havde sluttet med Herren. Salmen: „Fred hviler over Land og By“, blev sungen, hvorefter Br. Johan Jensen sluttede Mødet med Takfigelse.

Søndags-skole-Konferencen.

Denne tog sin Begyndelse Søndag Formiddag Kl. 10^{1/2} med Afsyngeelse af Salmen: „Vær velkommen, Søndag Morgen“, og Bon af Br. Andreas Fosse. Salmen: „Der er Skjønhed her paa Jord“, blev sungen, hvorefter Lektie-Programmet blev indmærket udført af Skolens Klasser. Salmen: „Bentende paa Høstens Mejer“, blev assungen. Br. Nygaard afgav Beretning om Stavanger Søndags-skole, der gjorde god Fremgang.

Missionspræsident Christiansen udtalte, at han var meget tilfreds med Skolens Virksomhed, og han havde Indtryk af, at Herrens Værk paa de forskellige Omraader gik fremad i Konferencen. Han ønskede, at Børnene skulde forståa, at Præstedommet og deres Lærere og Lærerinder havde dem kær og bestræbte sig for at lægge en god Grundvold til deres fremtidige Tanke- og Villieliv, og han mindede Forældrene om det store Ansvar, der paahviser dem. Saugen: „Tak for vor Skole“, blev sungen, hvorefter Broder Olaf Karlsen sluttede Søndags-skolens Konference med TakSigelse.

Eftermiddagsmødet Kl. 4.

Salmen: „Jeg veed, paa hvem jeg bygger“, blev sungen, hvorefter 2Eldste Nygaard indledede Mødet med Bon. Salmen: „En Dag jeg paa et ensomt Sted“, blev nu sungen, hvorefter Missionspræsident Christiansen foreslog Kirkens Generalantoriteter og Missionsautoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner, og Konferencens Præsident foreslog de stedlige Autoriteter og Organisationer til Opholdelse. Alle Forslag blev paa vanlig Vis enstemmigt vedtagne.

Missionspræsidenten sammenlignede Evangeliet med et Livsens Kildevæld, der rinder ud over Jorden og hvæger alle, som aandelig tørster og søger Guds Rige. Guds Land medfølgte Evangeliet og trøstede og oplivede os. Salmen: „Han lever, vor Forløser stor“, blev sungen. 2Eldste R. Bischoff bar sit Bidnesbyrd om, at Evangeliet var giengivet til Jorden i sin Hylde og blev prædiket af Kirkens 2Eldster til et Bidnesbyrd for alle Folk. Evangeliet var en kostelig Skat, som alle burde sætte sig i Besiddelse af. Saugen: „En ukjendt Grav“, blev sungen af Br. Olsen fra Haugesund med Guitar-Akkompagnement. Missionspræsidenten talte derefter om de Trængsler, Profeten Joseph Smith gjennemgik i den forholdsvis korte Tid, han levede paa Jorden, samt om hans Martyrdød og Jordfæstelse. Han udtalte, at de Sidste-Dages Hellige troede paa Kristus i Ordets fulde Mening, idet de troede, at Menneskene i et og alt maa rette sig efter hans Besalinger. Kun den, der gjør Faderens Willie og følger i Frelserens Fodspor, kan opnaa Frelse. Vi maa, som Apostelen siger, „udarbejde vor Saliggjørelse med Frygt og Bæven i Hjertets Enfoldighed“. Konferencepræsidenten takkede de forsamlede for deres Tilstedeværelse. Mødet sluttedes med Afsyngeelse af Salmen: „Der er dejligtudi Stoven“ og TakSigelse af Br. Johan Sætrum.

Aftenmødet Kl. 8.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Ydmigt med Gæbighed“ og Bon af Eldste R. Bischoff. Salmen: „Mæssias, han kommer“, blev sungen, hvorefter Konferencepræsidenten talte om sine Sjælefampe og Erfaringer, førend Lyset gik op for ham, og han anammede Evangeliet. Han var lykkelig ved at kunne være en Budbærer om Kristi Evangelium, der er et usoranderligt Budskab, ligesom Gud selv er usoranderlig. Af Kristen lærer vi, at Evangeliet skulde borttages fra Jordens, men tillige, at det skulde gjengives, og da Tiden kom, inspirerede Herren en Ungling og dygtiggjorde ham til at oprette sin Kirke paany, og han stjænkede den alle de Gaver og Kræfter, som fandtes i Kirken forдум. Salmen: „Lad ej dit hjerte twile“, blev sungen, hvorefter Missionspræsidenten talte over Emnet: „Skal Tusind-aarsriget være et jordisk eller et himmelst Rige“. I det thvende Kapitel i Johannes Åabenbaring siges det tydeligt, at Jordens er Stedet, hvor dette Rige skal blive oprettet. Førend Kristi andet Komme skulde Præstedommet og Evangeliets Gaver i Henhold til Skrifterne gjengives til Jordens. Dette var set. Johannes Profeti om Evangeliets Gjengivelse i Joh. Åb. 14. Kap., 6. V. og flere andre Profetier var opfyldte. Han nedbad Herreus Belsignelse over alle de Tilsledeværende. Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen: „Det spredes mer og mer“, og Taksigelse af Br. Totland.

Grensmødet Mandag Aften, Kl. 8^{1/2}.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Lad os ireni, o Gud, vor Fader“, og Bon af Eldste R. Bischoff. Salmen: „Vi glædes og frydes“, blev sungen. Hørstjellige kirkelige Sager blev derefter fremførte. Br. Olaf Karlsen fik det aaroniske Præstedommme meddelt og blev ordineret til Præst. Br. Artur Bjørndal blev efter egen Anmodning løst fra sin Stilling som Bestyrer af Søndagsstolen i Bergen, og han og hans to Raadgivere blev løste med Tak for veludsørt Arbejde. I deres Sted blev Eldste Robert Bischoff indsat som Bestyrer med Brødrene Karlsen og Totland som Raadgivere. Ungdomsforeningernes og den kvindelige Hjælpestrenings Præsidentskaber samt Distriktslærerne blev dernæst foreslaede til Opholdelse. Alle Forslag blev enstemmigt billigede. Salmen: „Se paa Zion, Herrens Værk“, blev sungen, hvorefter Missionspræsidenten sammenlignede de forskjellige Organisationer indenfor Kirken med en Mastine, i hvilken ethvert hjul og enhver Del er nødvendig og har sin bestemte Tjeneste at yde. Han oplyste en Åabenbaring til Præsident John Taylor vedrørende Præstedommets og mindede om, at det var Kristi Retsfærdigheds Dragt, vi ved Daaben blev isørte, og dersor maatte vi med Forsigtighed vandre i Livet og tjene Herren med al vor Sjælsstyrke. Salmeverset: „Pris Gud, fra hvem hvert Gode kom“, blev sungen, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Konferencepræsidenten.

Som Aftslutning paa Konferencen aaholdtes Tirsdag Aften den 11. April Festmøde. Foruden Søskende fra Trondhjem By og andre Steder

var mange fremmede tilstede. Et omfattende Program blev udført, og til Slut blev der serveret Chokolade og Kager. De Tilstedeværende tilbragte en behagelig og fornøjelig Tid sammen og forlod hinanden med de bedste Ønsker og Forhaabninger for Fremtiden.

Vaafølgende Fredag Aften havde Søndagskolen en fornøjelig Fest.

Rachel Moe,
Konference-Skriver.

Adlyd Herren af Kjærlighed til ham.

Uddrag af en Artikel af Lizzie D. Borgeson i »Liahona«.

Kirkens Eldster har aldrig søgt at faa Folk til at adlyde Evangeliets Principper ved at fremholde for dem, at der venter dem frygtelige Hælvedesstraffe, hvis de ikke omvender sig. Kristus brugte heller ikke den Fremgangsmaade, da han vandrede paa Jordens. Det var kun til forhærdede Syndere og Hykler, at han talte haarde Ord. Ikke heller fordømmer Kirkens Medlemmer dem, som ikke strax kan forstaa Evangeliets Principper, thi Herren alene kjender Hjarterne, og „Dommen hører Herren til“. Da Jesus fremstod som Lærer blandt det jødiske Folk i forrige Dage, lærté han dem:

„Thi saaledes elskede Gud Verden, at han gav sin Son den enbaarne, for at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortæbes, men have et evigt Liv. Thi Gud sendte ikke sin Son til Verden, for at han skal dømme Verden, men for at Verden skal frelses ved ham.“ (Joh. 3 : 16, 17.)

„Og dette er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene elskede Mørket mere end Lyset; thi deres Gjerninger var onde.“ (19. V.)

Menneskene dømmer sig selv, naar de ikke vil adlyde Evangeliets Principper, omvende sig og tjene Herren af et oprigtigt Hjerte.

Kirken udsender Missionerer til de forskellige Nationer for at kalde Jordens Indvaanere til Omvendelse, saa at alle, som ønsker det, kan drifke af det „Livets Vand“, som Frelseren omtalte til den samaritaniske Kvinde ved Jakobs Brønd, idet han sagde til hende, at hver, som vilde drifke deraf, skulde til evig Tid ikke tørste. Han sagde:

„Den, som drinker af det Vand, som jeg giver ham, skal til evig Tid ikke tørste; men det Vand, som jeg giver ham, skal blive i ham en kilde af Vand, som fremvælder til evigt Liv.“ (Joh. 4 : 14.)

Hvis Straffen, som er forbunden med ikke at adlyde visse Love eller esterkomme visse Fordringer, stedse bliver holdt frem for en Person, er der Fare for, at vedkommendes Sind bliver saa opfyldt med Tankeforestillinger om Syndens skæckelige Følger, at den store Fryd, der er forbunden med og en Følge af at adlyde Evangeliets Principper, ikke bliver forstaet, men dette er jo dog Hovedsagen. Det idealistiske i sand Kristendom er, hvad den faldne Kristenhed er kommen bort fra, og dog er det alene dette, som kan gjøre Hjertet glad. Naar Frelseren taler om „Livets Vand“, tager han Sigte paa et Livsideal, og det samme gjør han i de mange lignende Udtalelser, der i et filosofisk og poetisk

Sprog fremstætter Saliggjørelsens Principper for tænkende Mennesker. Men de, som kun tænker overfladisk, kunde ikke forstaa ham paa hin Tid, og de vil heller ikke nu forstaa hans dybe Ord og komme i Besiddelse af den dybe Livsglæde, som Adlydelse af Evangeliets Principper fører med sig. Man kan ikke glæde sig ved Rosernes Skønhed og Dust, hvis man kun tænker paa de ubehagelige Tørne. Det onde saa vel som det gode hører dette Fordeliv til, men det vilde være usofstandigt at fortæbe sig i Beskuelen af det, som forvolder vort Sind Smerte og Lidelse, og se bort fra alt det skjonne, som findes i Livet. Den Fryd, som er en naturlig Følge af at leve et ædelt Liv, er en større Bevæggrund til at adlyde Evangeliets Principper end Frygten for at lide Hølvedes Pine ved at overtræde Guds Bud, og Nødvendigheden af, at Menneskene omvender sig fra al Synd, kan ikke blive forstaet saa inderlig ved at fremholde den Straf, der følger med Overtrædelse, som ved at fremholde de Belsignelser, der følger med at leve et retsfærdigt Liv, og minde Menneskene om Herrens rige Forjættelser til dem, som elsker ham og holder hans Besalinger. Ligesom vi ikke skal forstrukke Menneskene ved tidlig og fulde at udmaale Hølvedes Kædler for dem, saaledes skal vi heller ikke uttale Fordommelsesdomme over vore Medmennesker. Kristi Evangelium fordrer, at Kirkens Folk paa en forstandig Maade forkynder Nødvendigheden af, at Menneskene omvender sig, saa at de kan være berettigede til at blive døbte til Syndernes Forladelse og modtage Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave; thi hvis Menneskene ikke udover Tro og viser Omvendelsens værdige Frugter, kan de ikke modtage Guds Riges Belsignelser.

Vi kan trygt gaa ud fra, at den store Omvendelsesprædikant Noa i forrige Dage forsøgte at bringe Menneskene til at tjene Gud ved at fremholde for dem de Belsignelser, der var forbundne med at adlyde hans Besalinger, og vi kan forestille os, at han talte til dem om den store Sorg, de forvoldte deres himmelske Fader ved at leve ugodeligt. Vi kan i Tankerne forestille os, at denne store Profet Dag efter Dag og Aar efter Aar forkyndte Menneskene om Guds Maade, hvis de vilde tjene ham, men at de, ligesom mange i vore Dage, elskede „Verden og de Ting, som er i Verden“, mere end ham; og Herrens retsfærdige Brede blev optændt imod dem paa Grund af deres Stivsindethed, Stolthed og Forhærdelse, saa at til sidst Syndflodens Vand kom over dem, og kun Noa og hans Familie blev reddede i Arken, som han paa Herrens Besaling havde bygget.

Abraham viste ogsaa sin inderlige Kjærlighed og Medfølelse for sine Medmennesker, idet han anraabte Herren om Maade for Sodomas og Gomorras Indbyggere og bad, at han, hvis der fandtes 10 retsfærdige i Sodoma, vilde spare Staden. Men Beslofninguen i de nævnte Byer var saa forstået, at der ikke fandtes 10 retsfærdige, og Herren, som ikke lader sig spotte evindelig, maatte ødelægge Byerne og lade dem forsvinde fra Jordens Overflade, og der, hvor de før stod, findes nu det døde Hav.

Jonas var ogsaa en Omvendelsesprædikant, om hvem vi kan være

forvissede, at han ikke alene forkyndte Herrens Brede over de uguadelige, men ogsaa fremholdt de Belsignalser, der vilde blive dem tildel, som frygtede ham. Denne Profet blev sendt til den store, uguadelige Stad Ninive for at forkynde for Indbyggerne, at hvis de ikke omvendte sig, vilde Byen om 40 Dage blive ødelagt. Han vægredede sig først ved at paatauge sig denne Mission og søgte at uuddrage sig den, men han vidste, at Herren havde kalder ham dertil, og efter at han paa en vidunderlig Maade var tugtet af Herren for sin Esterlædenhed, begav han sig til Nineve og vidnede for høje og lave i denne By om Herrens store Mishag med dem. Det glædelige skete, at de omvendte sig. Der meddeles, at de troede Budskabet fra Gud og omvendte sig, fra de største til de mindste. Kongen i Nineve ydmigede sig alvorlig og paa-bød Faste, ikke alene for Menneskene, men ogsaa for Dyrene. Han lod udraabe og sige: „Hverken Mennesker eller Dyr, hverken Øyne eller Faar maa smage noget, de maa ikke græsse og ikke drikke Vand.“ Fremdeles bød han: „Og de (Indbyggerne) skulle omvende sig, hver fra sin onde Vej og fra den Uret, som hænger ved deres Hænder.“ Og han sagde: „Hvo veed? Gud kunde vende om og angre det og vende om fra sin brændende Brede, at vi ikke forgaa.“ Og der berettes:

„Og Gud saa deres Gjerninger, at de omvendte sig fra deres onde Vej; og Gud angrede det onde, som han havde talt om at ville gjøre dem, og han gjorde det ikke.“ (Læs Jonas Bog, 3. Kap.)

Folket i Nineve ydmigede sig alvorligt for Herren og omvendte sig fra deres syndige og letsyndige Liv, og de blev staanede fra Udryddelse.

Profeten Esajas formanter Israel i følgende alvorlige og vægtige Ord, som enhver bør lægge sig dybt paa Hjerte:

„Søger Herren, medens han findes; falder paa ham, medens han er uær. Den uguadelige forlade sin Vej og den uretfærdige sine Tanker og omvende sig til Herren, saa skal han forbarme sig over ham, og til vor Gud; thi han er meget villig til at forlade.“

Herrens Profeter og Tjenere har til alle Tider, baade før og efter Kristi Komme til Jordens, raabt Omvendelse til Menneskene, og de har søgt at bibringe Menneskene Tro paa Herren og paa Evangeliets Principper, og paa hans Øster, at de retfærdige skal blive velsignede af ham, saa at Menneskene kunde beslutte sig til at gjøre Guds Willie af Kjærlighed mere end af Frygt for Straf.

Indhold:

Det evige Livs Principper	161	Missionærheder	170
Nedaktionelt:		Toraarskonferencen i Bergen	171
Min Toraarsrejse i Missionen. 168		Adlyd Herren af Kjærlighed til ham	174